

[Frode Jakobsen.]

ikke kan dyrkes i årtier, da fik piben en anden lyd, da blev vi bekymrede. Bekymrede — det er tungen ud ad vinduet, for hvem er ikke bekymret? Johnson var bekymret, Nixon er bekymret, ved bekymring adskiller vi os ikke hverken fra Johnson eller fra Nixon.

Så hed det ligelighed, ja, det hedder det endnu i dag fra nogens side. Amerikanerne var holdt op med at bombe, vietnameserne måtte så gøre noget til gengæld. Vietnameserne i nord måtte trække sig tilbage. Bortset fra, at det er en farlig teori, den, der siger, at man får krav på nogle menneskers taknemlighed, når man holder op med at bombe dem, så er det dem, der står i et fremmed land, der har plads til at vige, ikke dem, der bløder på deres egen jord, og Nordvietnam og Sydvietnam, det er ét land, det er ét folk. Det er en køn retfærdighed, den, som den forrige taler krævede, da han talte om ligestilling mellem besættelsesmagt og besat.

Så hed det, at amerikanerne var i færd med at afvikle deres krig. Der har aldrig været så mange bombefly, der har aldrig været flere krigsskibe, end der er i dag. Vietnamisering hedder det. Hvad er det for en pervers indstilling, den, der kalder det tilbagetrækning, at amerikanerne gør asiater til lejetropper, der dræber andre asiater for dem, mens de selv sidder i fly, undertiden i helikoptere 10 m over jorden og dræber løs.

Endelig er denne optagethed af noget så fjernt som Vietnam blevet kaldt eskapisme, at ville tale om noget, som vi alligevel ingen indflydelse har på, i stedet for at koncentrere os om det nære, om Europa, om vor økonomi. Udenrigspolitik er ene og alene varetagelse af det danske folks interesser, hedder det så klogt. Det er i virkeligheden frygteligt, at en sådan formulering kan vinde almindelig godkendelse, for med interesser mener man jo økonomiske interesser. Hvis der er et gran mening i de store, dyre ord, som vi jo også bruger, så må det at varetage det danske folks interesser først og fremmest betyde at sørge for, at det danske folk ikke korrumpes, at der bliver ved med at være en mening i ordene om bekendelse til demokrati, om vore forestillinger om alle menneskers ligeret uanset farve. Sådan noget kan ikke forenes med, om vi

dukker os og tænker: Amerika er vores store beskytter, Amerika er det rige land, som vi ikke kan tale uvenskab med. Det er ikke at varetage det danske folks interesser. Det er at sælge det danske folks sjæl, og det må man for min skyld godt kalde indenrigspolitik.

Politik er mangelunde. For de fleste er det blevet til økonomi, men for at bruge et fladtrådt ord: her i Grundtvigs fædreland — eller for at tage noget, der er nærmere: efter en besættelse, hvor en materialistisk politik blev væltet over ende af et moralsk oprørt folk, skulle det være klart, at politik er også at kæmpe for, at ens folk bevarer fornemmelsen af, hvad der er ret, og hvad der er uret, hvad der er sandhed, og hvad der er løgn.

Vi kan ikke tillade os det, er der nogen der vil mene — det hørtes under debatten om anerkendelse af Nordvietnam — for nu skal vi til at koordinere vores udenrigspolitik inden for EF, og sådan noget vil de andre aldrig gå med til. Jeg er vis på, at det er rigtigt: sådan noget vil de andre aldrig gå med til, højst til nogle betænkeligheder; højst til nogle formaninger fordelt ligeligt på undertrykkerne og de undertrykte. Derfor er det på tide at råbe det ud, mens vi endnu er fri: til at gøre det, derfor er det på tide endnu en gang at tænke igennem, om det dyrebareste af alt for det enkelte menneske og for et folk alligevel ikke er frit at kunne give udtryk for det, som man føler er sandhed og ret.

Vi står i en alliance. Jeg har selv været den første til at gå ind for den her i dette ting. Jeg har én eneste gang i mit liv oplevet at blive truet med eksklusion af mit parti. Det var, fordi jeg før andre gik ind for Danmarks tilslutning til NATO. Jeg mener, det var rigtigt dengang. Jeg husker de store ord, der lød til os, endnu dengang vi måtte skjule os under krigen, om frihed for nød og frihed for tvang. Jeg har troet på dem, jeg er gået i krig for dem. Der skal nok være nogen, der vil kalde mig naiv, og naivitet er ikke nogen politisk dyd, men vedkommende kan kun kalde mig naiv, hvis han samtidig vil indrømme, at han aldrig selv har troet på de samme store ord, som han også selv har brugt. Hvis en dansk regering i dag af hensyn til den alliance ikke turde give udtryk for den forfærdelse, som jeg ved den